

licejnímu předpisu, nechal zříditi, ač zodpovídání se obviněného, povoláním klebouchníka, že zřízením pověřil oprávněného živnostníka a mu uložil, by plachtu zřídil podle předpisů, bylo by k tomu zavdávalo dostatečný podnět. I tato vada rozsudku činí odsouzení obžalovaného podle §u 431 tr. zák. právně pochybeným. Že oba soudy též pominuly zabývatí se okolností při přelíčení tvrzenou, že plachta, jako již častěji před tím, byla stržena dětmi na železné tyči se houpajícími, budiž jen mimochodem podotknuto. Bylo proto zmateční stížnosti podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §§ů 292, 479 tr. ř. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 2405.

Útisk (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.).

Tak jako ustanovení §u 98 tr. zák. čelí i ustanovení §u 1 zákona již pouhému pokusu dáti vůli osoby, na kterou se činí nátlak, směr, kterým by se nebrala, kdyby nátlaku nebylo; nezáleží na tom, že vyhrůžka pachatelova neměla účinku na rozhodnutí oné osoby, nevzbudivši obav.

(Rozh. ze dne 7. června 1926, Zm II 110/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 26. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §u 1 zákona proti útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.

Důvody:

Uplatňujíc důvody zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) i čís. 10 §u 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že skutek obžalovaného nelze podřaditi pod ustanovení §u 1 zákona o útisku, jakž byl obžalovaný uznán vinným, že by se v něm nanejvýše snad dala spatřiti urážka na cti, jelikož vyhrůžka nevzbudila u K-ého obav a nebyla objektivně způsobitou přimětí K-ého k nějakému konání, opomenutí nebo snášení. Námitky ty jsou pochybenými. Tak jako ustanovení §u 98 tr. zák., čelí i ustanovení §u 1 zákona o útisku, který se liší od zločinu vydírání toliko menší intenzitou vykonávaného násilí, již pouhému pokusu dáti vůli osoby, na kterou se činí nátlak, směr, kterým by se nebrala, kdyby nátlaku nebylo, a přimětí dotčenou osobu zdoláním vzpírající se vůle její k nějakému konání, opomenutí, nebo snášení, na něž pachatel proti ní nemá právního nároku. Uváděje v první, vedlejší větě §u 1 zákona o útisku jako způsoby páchání útisku různé druhy jednání, shledává zákon v jakémkoliv jednání těchto druhů čin vedoucí ke skutečnému vykonání zla, k němuž úmysl pachatelův útiskem směřuje, a nezáleží na tom, zda —takto zákonem samým předpokládaná — povšechná způsobilost jednání ku přivodění protiprávního výsledku, dalšími slovy zákona »chtěje snášel« naznačeného, neuplatnila se v konkrétním případě pro zvláštní okolnosti na vůli pachatelově nezávislé. Takovou překážkou, která přerušuje vývin událostí, k němuž pachatel svým jednáním příčinu zavdal, proti vůli

pachatelově ještě před vzejitím výsledku jím zamýšleného, jest i okolnost, že vyhrůžka pachatelova zůstala bez jakéhokoli účinku na rozhodování se vůle osoby, na niž činěn nátlak, protože v ní nevzbudila obavy. Proto není přičítání vyhrůžky směřující podle úmyslu pachatelova k onomu výsledku vyloučena tím, že ani meziúčinek obav v duši osoby, již hrozeno, nevzešel, a to tím méně, že podle stálé judikatury skutečné vzejití obav se nevyhledává ani pro skutkovou podstatu zločinu vydírání a že přečinem anebo přestupkem jest podle §u 238 tr. zák. již pouhé vykonání zakázaného činu, je-li trestním zákonem za přečin anebo přestupek prohlášeno, třebaže z toho nepovstala ani škoda ani jinaká újma.

Čís. 2406.

»Návratem« ve smyslu §u 323 tr. zák. jest i pouhý vstup na území Čsl. republiky třebaž na dobu sebe kratší; nezáleží na účelu návratu (vedení sporu).

Rozh. ze dne 7. června 1926, Zm II 151/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Morav. Ostravě ze dne 1. února 1926, jimž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek podle §u 323 tr. zák. byl porušen zákon v ustanovení §u 323 tr. zák. po případě v ustanoveních §§ů 2 písm. e) a 3 tr. zák.

Důvody:

František K., příslušný do Vídně, tedy rakouský státní příslušník, byl rozsudkem zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. června 1925 navždy vyhostěn z celého území Čsl. republiky, vyhostění bylo také skutečně provedeno. Dne 24. ledna 1926 byl František K. zatčen policií v Mor. Ostravě, pněvadž se, ač dvakráte vyhostěn, vrátil do území Čsl. republiky. K. při hlavním přelíčení u tamního okresního soudu dne 26. ledna 1926 se k činu úplně doznal, přiznal výslovně, že jest navždy z území Čsl. republiky vyhostěn a také přiznal, že se na území Čsl. republiky přes to navrátil. Svůj nedovolený návrat omlouval tím, že prý má v Mor. Ostravě majetek ve výši 173.000 Kč sestávající z osobního auta, ohledně něhož vede spor a že se do republiky vrátil, by tuto věc vyřídil. Soud první stolice uznal na základě tohoto zjištěného skutkového děje obžalovaného vinným přestupkem podle §u 323 tr. zák. a odsoudil ho podle první sazby tohoto §u za použití §u 260 b) tr. zák. do vězení na 10 dnů, zostřeného 1 postem, bezpodmínečně. Odsouzený K. ohlásil z rozsudku odvolání co do viny a trestu, o němž rozhodoval krajský jako odvolací soud v Moravské Ostravě dne 1. února 1926. Odsouzený setrval při své výpovědi v první stolici s dodatkem, že se do republiky vrátil dne 18. ledna 1926 byv vyzván svým zástupcem Drem. G-em, v M. O. se zdržel